

Vnetje sečnega mehurja oziroma cistitis je bolezen, ki pri naših ljubljencih povzroča precejšnje težave, povezane z odvajanjem seča. Žival se med uriniranjem napenja, uriniranje je lahko pogostejše, žival lahko pušča urin tudi nenadzorovano, seču pa sta lahko primešana kri ali gnoj...

Vnetje sečnega mehurja

Vzroki vnetja sečnega mehurja so precej različni. Med najpogostejšimi so:

- bakterijske okužbe sečnih izvodil
- sečni kamni
- polipi
- rakava obolenja in
- anatomski defekt sečnega mehurja, imenovan divertikel, ki je v resnici majhen žep v steni sečnega mehurja, v katerem se zadržuje urin.

Vzrokov za pojav vnetja sečnega mehurja je torej več. Najpogostejši je nedvomno bakterijska okužba sečil. Med drugimi vzroki pa se pojavljajo sečni kamni, ki z mehničnim drgnjenjem ob steno mehurja povzročajo poškodbe, krvavitve in vnetje, lahko pa celo zaprejo pot seča iz mehurja. Polipi so tkivni izrastki, ki rastejo v notranjosti mehurja in povzročajo vnetja. Podobno delujejo tudi rakave vzbrsti, ki lahko krvavijo in ovirajo pretok urina.

Divertikel, ki je tudi pomemben vzrok za vnetje sečnika, je anatomski defekt v obliki žepka v steni sečnega mehurja. Ti žepki so lahko mikroskopsko majhni, lahko pa celo tako veliki, da jih opazimo na rentgenski sliki. Težavo povzročajo zato, ker v njih zastaja urin, v katerem se razraščajo bakterije, ki povzročajo vnetje sečil.

Nenazadnje pa lahko krivca za vnetje sečnika iščemo v napakah živčnega sistema, ki ljubljencu preprečujejo popolno praznjenje sečnega mehurja. Posledica tega je lahko okužba sečil. Okužba sečil pa je lahko tudi posledica delovanja drugih bolezenskih procesov in posledica delovanja nekaterih zdravil.

Vnetje sečnega mehurja skrbniki najpogosteje opazijo kot različne motnje v izločanju urina. Skrbniki ponavadi opazi-

jo, da se žival med uriniranjem napenja. Nekateri skrbniki ugotovijo, da se je njihov ljubljenec več minut na vso moč trudil, da bi izločil nekaj kapljic urina. Prav tako opazijo, da žival urinira precej pogosteje kot sicer. Zaradi vnetja sečnika se lahko pojavi celo sečna inkontinenca (nenadzorovano izločanje seča). Zelo značilen znak vnetja v sečilih sta tudi pojav krvi ali gnoja v urinu.

Veterinar ponavadi posumi na vnetje sečnega mehurja na podlagi skrbnikovega opisa bolezn, za dokončno postavitev diagnoze pa opravi splošni pregled ljubljence in tudi laboratorijski pregled urina. Med pregledom lahko veterinar v sečniku ali sečnici otipa sečne kamne, ki so eden pogostejših vzrokov za vnetje sečnika oziroma sečnih izvodil. Z laboratorijsko analizo urina lahko veterinar odkrije različne dokaze za vnetje sečil, kot so, denimo, krvne celice, bakterije, sečni kristali, rakave celice, beljakovine ali vnetne celice. V posameznih primerih trdovratnih bakterijskih vnetij je treba opraviti posebne bakteriološke preiskave, s katerimi določijo, kateri antibiotik je najbolj primeren za zdravljenje. Za pregled stene sečnega mehurja, pa tudi za ugotavljanje morebitnih sečnih kamnov znotraj mehurja, veterinarji ponavadi uporabljajo rentgensko slikanje. Zelo uporaben je tudi pregled z ultra zvokom.

Kakšen bo izid zdravljenja, je seveda v veliki meri odvisno od vzroka bolezn. Pri bakterijskih okužbah je načeloma prognoza dobra, saj jih lahko z ustreznim antibiotikom uspešno ozdravimo. Tudi zdravljenje benignih polipov in nekaterih anatonskih defektov je ponavadi uspešno, če jih zdravimo kirurško. Nekateri sečne kamne lahko s pomočjo posebnih diet tudi raztopimo, nekatere, lahko bi

Foto: Dare Čekelis

rekli kar večino, pa je treba odstraniti kirurško.

Vsekakor je treba za dober izid zdravljenja dosledno upoštevati navodila veterinarja. Čeprav menimo, da je naš ljubljenec že ozdravel, moramo zdravljenje z antibiotiki opraviti dosledno po navodilih veterinarja.

Zelo pomembno je, da ljubljencu zagotovimo dovolj sveže pitne vode, ki naj jo ima vedno na voljo. Omogočiti mu moramo tudi dovolj priložnosti, da temeljito izprazni sečni mehur, se pravi, da mora imeti dovolj sprehodov, ki pa ne smejo biti prekratki.